

PARAULA I VIDA

«Pie Iesu... Jesús bondadós, doneu-los el repòs etern»

El final de l'himne llatí en vers més famós de l'Edat Mitjana, «*Dies Irae*», «Dia de la ira...», atribuït al franciscà Fra Tomàs de Celano (1200-1260), acaba amb les famoses paraules «*Pie Iesu Domine, dona eis requiem*», «Jesús bondadós, doneu-los el repòs». Paraules consoladores de l'espiritualitat cristiana que han inspirat moltes versions musicals quan, extretes de l'himne que en gregorià era obligat cantar a totes les misses de difunts, han revelat el veritable sentit cristià de la pregària pels difunts, pels nostres i pels de tot el món. Més que destacar el jorn de la ira i del judici després de la mort, a la missa pels difunts demanem amb fe que Déu —pels mèrits de Crist— els doni el perdó, el repòs etern i la pau que ja no tindrà fi, després de les lluites i tristesses d'aquest món. Que gaudeixin de la companyia dels àngels i dels sants, de la presència feliç de Déu i el goig sense fi. Que n'és d'inspirada i d'humil, de dolça, la composició «*Pie Iesu*» del *Rèquiem* de Gabriel Fauré: plena de bellesa i d'espiritualitat, «com una cançó de bressol sobre la mort» —deia ell mateix—, i desitjava que expressés l'alliberament dels límits de la mort més que no pas el tenebrisme del final. La música ens aju-

da a expressar allò d'inexpressable de les nostres vivències! En aquest cas l'alliberament, la pau, l'esperança en una nova vida, eterna, prop de Déu, en què continuarem essent nosaltres, certament, però transformats.

Novembre és el mes en què l'Església ens demana que tinguem un record pels nostres difunts. Ja ho fem a cada celebració eucarística, ja que en un moment de l'oració més santa (l'anomenada *pregària eucarística*, o *anàfora* o *cànon*) intercedim per tots aquells que ja han mort i que reposen en Crist, perquè gaudeixin de la llum de Déu. Li diem confiadament al Pare del cel: «*recordeu-vos dels nostres germans que moriren en l'esperança de la resurrecció, i de tots els difunts que descansen en el si de la vostra misericòrdia. Admeteu-los a contemplar la llum de la vostra mirada*» (*Preg. eucar. II*). Ja que som l'Església santa, posem en mans de Déu les seves vides, pecadores i febles, perquè Ell els perdoni, els purifiqui i els doni el descans. La vida eterna l'associem al repòs i a la pau. Després de lluites, perills i sofrències, de ser crucificats amb Crist, ara reposen en les mans de Déu i cap turment ja no les podrà arrebassar. Déu serà la seva possessió per a sempre (cf. *Sl 16*). Per això demanem als preveres que ofereixin

la santa missa per ells, visitem els cementiris on hi ha les restes dels nostres predecessors o les cendres, i posem flors, signes clars de vida i de bellesa. També els oferim un record, una pregària, potser alguna llàgrima. I ens parlem, perquè viuen en el Senyor, i en tant que poden, segur que intercedeixen per nosaltres i ens ajuden. Nosaltres preguem Déu per ells, i confiem que ells preguen per nosaltres. En la mesura que ja estiguin amb el Senyor, podem confiar que hi ha una comunió entre ells i nosaltres. Precisament a la missa és evocada i viscuda la comunió amb els sants, quan al moment de cantar l'aclamació de lloança dins la pregària eucarística diem «Sant, sant, sant és el Senyor...», units amb els àngels i amb els justos de tots els temps, proclamant la glòria del Pare Sant.

Preguem pels difunts en aquest mes de novembre i sempre, amb esperit misericordiós. Recordem-nos dels nostres familiars i amics, però també de tots els difunts, especialment dels qui moren sols i abandonats, o d'aquells que ningú no recorda. I demanem per tots ells «*que Déu els doni estada en el lloc del consol, de la llum i de la pau!*» (*Preg. eucar. I*).

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Inici de Visita Pastoral a Sant Julià de Lòria: Santuari de Canòlich

En nom dels cristians de la parròquia de Sant Julià de Lòria ens plau donar-li la més cordial benvinguda. Ho fem en un lloc molt emblemàtic i estimat de la nostra parròquia com és el Santuari de la Mare de Déu de Canòlich, l'advocació de la Verge més estimada dels lauredians. A ella li demanem que el beneeixi i que l'assisteixi en la seva tasca de Pastor diocesà». Amb aquestes paraules de la Sra. Lourdes Marfany, membre del Consell de pastoral de la Parròquia de Sant Julià de Lòria (Principat d'Andorra), fou rebut Mons. Joan-Enric Vives, Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, en la primera de les activitats de la Visita Pastoral que, entre el diumenge 22 d'octubre i el dia 2 de novembre, va dur a terme a Sant Julià de Lòria.

Mons. Vives va mantenir una trobada al Santuari de Canòlich amb el Consell de Pastoral, el Consell de Càritas, l'equip de catequistes, l'equip de lectors, els escolans i altres agents parroquials i amb l'assistència del Cònsol Major de la Parròquia

APUNTS PER A L'ANÀLISI

LES RAONS DE CREURE

Un Déu paradoxal

L'opció cristiana és plena de paradoxes. És una paradoxa un Déu que, a la vegada, és u i una comunitat de persones en l'amor: Pare, Fill i Esperit Sant. És una paradoxa que creés el món sense cap necessitat de fer-ho, que es revelés en ell, que s'encarnés en el món i que ho fes en aquell home que no tenia ni un lloc per néixer.

La paradoxa xoca, violenta la raó; també la meravella, la deixa astorada, però, a la vegada, l'estimula, l'activa, fins a tal punt, que lluny d'apavagar l'activitat mental, la mobilitza intensament.

La paraula paradoxa és la més apropiada. El contingut de la fe és sorprenent, meravellós, però no, per això, irracional. És meravellós saber que no

estàs sol en la nit més solitària de totes i que algú es recorda de tu quan tots s'hagin oblidat del teu nom.

No és irracional creure-ho, però tampoc és una afirmació que derivi de pensar el cosmos.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRA Y VIDA

«Pie Iesu... Jesús bondadoso, dales el descanso eterno»

El final del himno latino en verso más famoso de la Edad Media, «*Dies Irae*», «Día de la ira...», atribuido al franciscano Fray Tomás de Celano (1200-1260), acaba con las famosas palabras «*Pie Iesu Domine, dona eis requiem*», «Jesús bondadoso, dales el reposo». Palabras consoladoras de la espiritualidad cristiana que han inspirado muchas versiones musicales cuando, extraídas del himno que en gregoriano era obligado cantar en todas las misas de difuntos, han revelado el verdadero sentido cristiano de la oración por los difuntos, por los nuestros y los de todo el mundo. Más que destacar el día de la ira y del juicio después de la muerte, en la misa por los difuntos pedimos con fe que Dios —por los méritos de Cristo— les dé el perdón, el descanso eterno y la paz sin fin, después de las luchas y tristezas de este mundo. Que disfruten de la compañía de los ángeles y de los santos, de la presencia feliz de Dios y el gozo eterno. ¡Qué inspirada y humilde, dulce, la composición «*Pie Iesu*» del *Réquiem* de Gabriel Fauré! Llena de belleza y de espiritualidad, «como una canción de cuna sobre la muerte» —decía él mismo—, y deseaba que expresara la liberación de los límites de la muerte más que el tenebrismo del final. ¡La música nos ayuda a expresar lo inexpressable de nuestras vivencias! En este caso la liberación, la paz, la esperanza en una nueva vida, eterna, cerca de Dios, cuando continuaremos siendo nosotros, ciertamente, pero transformados.

Noviembre es el mes en que la Iglesia nos pide que tengamos un recuerdo por nuestros difuntos. Ya lo hacemos en cada celebración eucarística, ya que en un momento de la oración más santa (la llamada oración eucarística, o *anáfora* o *cánon*) intercedemos por todos aquellos que ya han muerto y que reposan en Cristo, para que disfruten de la luz de Dios. Le decimos confiadamente al Padre del cielo: «Acuérdate de nuestros hermanos que murieron en la esperanza de la resurrección, y de todos los difuntos que descansan en tu misericordia. Admítelos a contemplar la luz de tu rostro» (*Pleg. eucar.* II). Ya que somos la Iglesia santa, ponemos en manos de Dios sus vidas, pecadoras y débiles, para que Él los perdone, los purifique y les dé el descanso. La vida eterna la asociamos al reposo y la paz. Después de luchas, peligros y sufrimientos, de ser crucificados con Cristo, ahora reposan en las manos de Dios y ningún tormento ya no las podrá arrebatar. Dios será su posesión para siempre (cf. *Sal* 16). Por eso pedimos a los sacerdotes que ofrezcan la santa misa por ellos, visitamos los cementerios donde están los restos de nuestros predecesores o las cenizas, y ponemos flores, signos claros de vida y de belleza. También les ofrecemos un recuerdo, una oración, tal vez alguna lágrima. Y nos hablamos, porque viven en el Señor, y en tanto que pueden, seguro que interceden por nosotros y nos ayudan. Nosotros rogamos a Dios por ellos, y confiamos en que ellos rezan por nosotros. En la medida en que ya estén con el Señor, podemos confiar en que hay una comunión entre ellos y nosotros. Precisamente en la misa es evocada y vivida la comunión con los santos, cuando en el momento de cantar la aclamación de alabanza en la oración eucarística decimos «Santo, Santo, Santo es el Señor...», unidos con los ángeles y con los justos de todos los tiempos, proclamando la gloria del Padre Santo.

Oremos por los difuntos en este mes de noviembre y siempre, con espíritu misericordioso. Recordemos a nuestros familiares y amigos, pero también todos los difuntos, especialmente los que mueren solos y abandonados, o aquellos que nadie recuerda. Y pidamos por todos ellos «¡que Dios les conceda el lugar del consuelo, de la luz y de la paz!» (*Pleg. Eucar.* I).

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Torna la Setmana de Cinema Espiritual al Principat d'Andorra

La Delegació d'Ensenyament del Bisbat d'Urgell ha tornat a organitzar enguany la Setmana de Cinema Espiritual, orientada especialment als infants i joves, però també oberta al públic adult en general. Aquesta serà la sisena edició d'aquest esdeveniment, que implica mestres i professors de religió dels diferents sistemes educatius del Principat, també de les comarques catalanes frontereres. Es durà a terme entre el 6 i el 10 de novembre, amb el suport dels cinemes del centre comercial Illa Carlemany, d'Escaldes-Engordany.

Les projeccions seran als cinemes del centre comercial Illa Carlemany del Principat d'Andorra en horari escolar matinal, a excepció de la pel·lícula per al públic adult que serà el dimecres dia 8 de novembre a les 20.30 h.

L'entrada és gratuïta i el Bisbat d'Urgell s'encarrega del transport dels escolars.

Amb el lema «Fes tu el mateix», el cicle vol explicar que més enllà del cinema religiós, la imatge audiovisual i el cinema s'obre a la dimensió transcendent de l'antropologia. Mentre que el cinema religiós inclou aquelles pel·lícules que tracten de personatges, temes, relats o institucions directament religioses; el cinema espiritual aprofundeix en l'expressió

de la preocupació religiosa, filosòfica, estètica i social des d'una perspectiva humanista que permet reconèixer d'una forma, explícita o implícita, en el misteri de l'ésser humà el misteri de Déu.

Aquesta activitat va dirigida a tots els alumnes de 5è i 6è curs de primera ensenyança o primària i als alumnes de secundària i batxillerat, no només els inscrits a l'assignatura de religió. Volem que sigui una activitat d'educació amb valors oberta a tothom.

Aquest esdeveniment es duu a terme des de l'any 2012. En la primera edició van participar els nois i noies de secundàries de les escoles confessionals i poc a poc es van anar incorporant diferents escoles de primera ensenyança del sistema educatiu andorrà i les escoles de primària del sistema educatiu espanyol, i de l'Institut Espanyol. El 2014 es van incorporar alumnes del Lycee Comte de Foix i es va iniciar la participació d'instituts de la província de Lleida com Artesa, Oliana i La Seu d'Urgell. L'any passat es van afegir els alumnes del Col·legi dels Pirineus i l'escola La Salle de la Seu d'Urgell.

Celebració de Fàtima al Pas de la Casa

Divendres 13 d'octubre, commemorant el centenari de la darrera aparició de la Mare de Déu de Fàtima als pastoretos Jacinta, Francisco i Lucía, es va celebrar l'Eucaristia a dos quarts de nou de la nit a l'església de Sant Pere del Pas de la Casa (parròquia d'Encamp).

Com ja és costum, la comunitat portuguesa es reuneix, de ma-

nera significativa, el 13 de maig i el 13 d'octubre per expressar la seva devoció a la Mare de Déu de Fàtima celebrant la data de la primera i darrera aparició de la Mare de Déu. Per aquest motiu, l'Associació de Ntra. Sra. de Fàtima del Pas de la Casa va preparar la celebració de l'Eucaristia on hi participà el cor de la comunitat portuguesa del Pas de la Casa.

Mn. Antoni Elvira, Vicari episcopal i Rector, recordà a la seva homilia les paraules que el Papa Francesc pronuncià en l'Eucaristia de canonització de Francisco i Jacinta: «I, segons les paraules de Lucía, els tres privilegiats es trobaven dins la Llum de Déu que la Verge irradiava. Ella els embolcallava amb el mantell de Llum que Déu li havia donat [...]».

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «L'esperança és la virtut d'un cor que no es tanca en la foscor, que no s'atura en el passat, sinó que sap veure el demà» (20 de setembre).

@Pontifex: «L'Evangeli convida abans que res a respondre a Déu, que ens estima i ens salva, reconeixent-lo en l'altre» (22 de setembre).

@Pontifex: «Faig una crida a favor de la pau i del desarmament: en aquest món ferit per la violència, cal fraternitat entre els pobles» (22 de setembre).

@Pontifex: «Si som fidels a Crist i fem el bé podem difondre la llum de l'esperança de Déu» (24 de setembre).

L'Escola Diocesana de Formació Permanent incrementa els seus alumnes en el curs 2017-2018

L'Escola Diocesana de Formació Permanent (EDFP) va iniciar les classes del curs 2017-2018, a la Casa d'Espiritualitat del Sant Crist de Balaguer, el dissabte 14 d'octubre, en els dos nivells: en el Curs Bàsic d'Introducció a l'Antic Testament i en el Curs d'Aprofundiment sobre el Llibre dels Salmos i l'Evangeli de Marc.

Va presidir l'acte d'inauguració l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, que va estar acompanyat del Vicari de Pastoral i Director de l'EDFP, Mn. Antoni Elvira. En les seves paraules als assistents, Mons. Vives va posar en relleu la comunió diocesana entre els participants i la riquesa que representa la formació per a les persones en la seva vida. Va transmetre als assistents el valor d'acostar-se a les Sagrades Escripcions amb humilitat: «Aquest ha de ser un dels elements importants quan comencem una obra de formació cristiana de la pròpia fe. Aquí venim a demanar a

Déu que ens vulgui mostrar qui és Ell.»

Mons. Vives va parlar també d'estimar el que signifiquen els cursos d'enguany: aprofundiment en l'Escriptura, i en els Llibres dels Salmos i l'Evangeli de Marc. I va apuntar que «la teologia s'ha de fer de genolls. Què vol dir això? Que interiorment, almenys, t'has de prostrar i has de demanar la Llum. Has de demanar humilment permís per entrar a la revelació de Déu, i fer-ho des de l'oració».

L'Escola Diocesana de Formació Permanent del Bisbat aplega cada quinze dies i a la Casa d'Espiritualitat del Sant Crist de Balaguer una qua-

rantena de participants en els dos cursos que s'ofereixen. Enguany el curs bàsic, dedicat a la introducció a l'Antic Testament, serà conduït per Mn. Ramon Sàrries, biblista, i inclourà dos recessos: el de l'Advent i el de Pasqua. El curs d'aprofundiment serà impartit per la Gna. Trinitat Cabrero, jerònima, en la part que fa referència

al Llibre dels Salmos i per Mn. Antoni Baldomà, diaca, pel que fa a l'estudi de l'Evangeli de Marc. El curs començarà amb l'acolliment dels participants i la pregària de Laudes a les 10 h del matí, i en acabar les conferències es durà a terme la celebració de l'Eucaristia a la capella del Centre d'Espiritualitat del Sant Crist de Balaguer.

La Delegació de Pastoral de la Família i la Vida prepara l'activitat d'enguany a la Casa del Bisbat de la La Seu d'Urgell

El dia 12 d'octubre es va reunir la Delegació de Pastoral de la Família i la Vida a la Casa del Bisbat de La Seu d'Urgell, presidida pels delegats Mn. Josep Montoya i Conxita Salvadó. Van preocupar-se, preferentment, per estructurar un programa marc diocesà per a la preparació de parelles per a casar-se, potenciar petits grups de matrimonis a diversos llocs del bisbat i donar via a un gabinet d'ajuda a les famí-

lies necessitades com a prioritats immediates de la delegació. Aquesta ha estat la primera reunió d'aquest curs.

Després de la pregària inicial i d'agrair el treball realitzat els darrers anys pel fins ara delegat de Família i Vida, Mn. Joan Antoni Mateo i la resta de col·laboradors, els nous delegats van exposar les línies d'acció de la pastoral familiar diocesana, que passen per oferir una pastoral evange-

litzadora que ajudi les famílies a trobar-se, compartir, formar-se i esdevenir un veritable capital social i per una coordinació amb les delegacions de joventut i catequesi i una col·laboració amb Càritas i les escoles cristianes.

Respecte a la formació prematrimonial, l'equip treballa per oferir a les parelles 4 jornades de diàleg, testimoni i convivència basades en el programa dels Centres per a la Prepara-

ció per al Matrimoni, que tracten sobre psicologia de la parella, amor, sexualitat, fills, dimensió social de la família, fe i el sagrament del matrimoni.

Al final de la trobada s'hi va fer poder fer present el Sr. Arquebisbe que va interessar-se pel treball realitzat i va animar els membres a continuar seguint les directrius que el Papa Francesc exposa a la seva exhortació postsinodal *Amoris Laetitia*.

AGENDA

- ▶ **4 novembre.** Jornada diocesana de catequistes, a La Seu d'Urgell, a les 10 h.
- ▶ **5 novembre.** Inauguració església de Sossís, a les 12 h.
- ▶ **6 novembre.** Cadena de Pregàries per les Vocacions.
- ▶ **9 novembre.** Festa del Sant Crist de Balaguer.
- ▶ **10 novembre.** Inauguració de l'exposició sobre Puig i Cadafalch, a La Seu d'Urgell.
- ▶ **11 novembre.** Consell Pastoral Diocesà.
- ▶ **12 novembre.** Diada i col·lecta de Germanor.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

6. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Rm 11,29-36 / Sl 68 / Lc 14,12-14]. Sants Pere Poveda i Innocenci de la Immaculada Canoura, prevs., i companys mrs.; sant Sever, bisbe de Barcelona i mr. (633); sant Leonard, anacoreta; beata Josepa Naval i Girbés, vg. seglar, d'Algemesí (València).

7. ■ Dimarts [Rm 12,5-16a / Sl 130 / Lc 14,15-24]. *Lleida:* □ Beat Francesc Palau i Quer, (Aitona, Segrià 1811 - Tarragona, 1872), prev. carmelità, fund. Gns., i Gnes. Carmelites (1860-1861); sant Ernest, mr.; sant Florenci, bisbe d'Estrasburg (s. VII); santa Carina, vg. i mr.;

sant Severí, mr.; sant Jacint M. Castañeda, prev. dominicà i mr. a Indoxina, nat a Xàtiva.

8. ■ Dimecres [Rm 13,8-10 / Sl 111 / Lc 14,25-33]. Santa Isabel de la Trinitat, vg. carmelitana; sants Sever, Severià, Carpòfor i Victorià, coneguts per «màrtirs coronats»; sant Deodat I, papa (615-618).

9. □ Dijous [Ez 47,1-2.8-9.12 (obé: 1C 3,9b-11.16-17) / Sl 45 / Jo 2,13-22]. Dedicació de la Basílica del Laterà; *Urgell:* Sant Crist de Balaguer.

10. □ Divendres [Rm 15,14-21 / Sl 97 / Lc 16,1-8]. Sant Lleó el Gran, papa (tosca, 440-461), i doctor de l'Es-

glésia; sant Andreu Avel·lí (†1608), prev. teatí; sant Tiberi, mr.; santa Teopista, vg.

11. □ Dissabte [Rm 16,3-9.16.22-27 / Sl 144 / Lc 16,9-15]. Sant Martí de Tours (†397), bisbe, abans monjo, originari de Pannònia; sant Menna, oficial siríac mr. (Alexandria, s III).

12. ■ Diumenge vinent, XXXII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Sa 6,13-17 / Sl 62 / 1Te 4,13-18 / Mt 25,1-13]. Sant Josafat, bisbe coadjutor de Pólozk i mr. (1623) per la unitat dels cristians; sant Emilià (Millán) de la Cogolla, ermità a la Rioja.

Diumenge XXXI de durant l'any

COMENTARI

De mestre i guia només en tenim un: Crist

El llibre de Malaquies (que vol dir «missatger del Senyor») tanca la sèrie dels 12 Profetes Menors. Presenta la situació, tot i consagrat ja el Temple de Zorobabel: incompliment del shabat i desordres socials.

Sobretot denuncia un sacerdot que viola el pacte del Senyor amb Leví. *Sacerdots, si no feu cas de mi, us trauré el poder de beneir.*

Això és greu perquè, *abandonant vosaltres el camí dret, llavors molts s'allunyen de Déu.*

Evocant l'estada missionera a Tessalònica, Pau recorda: *ens férem amables com les mares quan acaronen els seus fills.* També diu (v. 11) que, *com un pare als seus fills, us encoratjàvem a viure d'una manera digna de Déu.*

Pau, com el Bon Pastor que *dóna la seva vida per les ovelles* (Jn 10,11), els *hauria donat fins i tot la pròpia vida.*

Fruit d'aquest amor i de la força de l'Esperit, *quan rebéreu de nosaltres la paraula de Déu l'acollireu com allò que és de veritat: paraula de Déu que treballa eficaçment en vosaltres.*

Dins la secció del Ministeri a Jerusalem i abans del Discurs escatològic, Mt presenta acusacions contra *els qui us parlen des de la càtedra de Moisès.* Jesús avisa: *Compliu el que us diuen; però no feu com ells. Perquè diuen i no fan.*

Quin retrat més clar i més dur! *Diuen i no fan.*

Avís plenament actual sobretot pels qui exercim la missió d'acompanyar en el camí de la fe.

Avís en doble sentit perquè en el camí de creixement en la fe tots som guies de l'altre i tots també som guiats per l'altre.

Com a germà cridat acompanyar i animar els altres m'haig de revisar cada dia si de debò faig allò que ensenyem i demano als altres.

Com a company de camí de tants germans, m'haig de preguntar quines són les veus que més escolto: els testimonis fidels de Crist i del seu Evangeli o les veus que m'afalguen?

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura de la profecia de Malaquies (MI 1,14b-2,2b.8-10)

Jo sóc el rei dels reis, diu el Senyor de l'univers, i tots els pobles reverencien el meu nom. I ara, sacerdots, us adverteixo que si no feu cas de mi, si no esteu atents a honorar el meu nom us trauré el poder de beneir. Vosaltres heu abandonat el camí dret i, en veure com jutjàveu, molts s'han allunyat. Heu violat l'aliança que jo havia fet amb Leví, diu el Senyor de l'univers. Per això, jo faré que tot el poble perdi l'estima i el respecte que us tenia, tal com vosaltres ho heu fet amb mi, per no haver seguit els meus camins i haver jutjat amb parcialitat.

¿No tenim tots un mateix pare? ¿No ens ha creat el mateix Déu? ¿Per què som deslleials els uns amb els altres i violem així l'aliança dels nostres pares?

▶ Salm responsorial (130)

R. *Guardeu-me en pau als vostres braços, Senyor.*

El meu cor no és ambiciós, Senyor, / no són altius els meus ulls; / visc sense pretensions de grandeses, / o de coses massa altes per a mi. R.

Em mantinc en una pau tranquil·la, / com un nen a la falda de la mare, / tot esperant els vostres dons. R.

Israel espera en el Senyor / ara i per tots els segles. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 2,7b-9.13)

Germans, entre vosaltres ens férem amables com les mares quan acaronen els seus fills. Així amb el desig de guanyar-vos, no solament us volíem fer participar de la Bona Nova de Déu, sinó que us hauríem donat fins i tot les nostres pròpies vides, de tant que us va fer estimar: Ja recordeu, germans, com era el nostre esforç i el nostre cansament: per no ser una càrrega a ningú, treballàvem nit i dia, mentre us anunciàvem la Bona Nova de Déu. I ara no deixem mai de donar gràcies a Déu, recordant que, quan rebéreu de nosaltres la paraula de Déu, l'acollireu com allò que és de veritat: no paraula d'homes, sinó paraula de Déu, que treballa eficaçment en vosaltres, els que heu cregut.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 23,1-12)

En aquell temps, Jesús digué a la gent i als deixebles: «Els mestres de la Llei i els fariseus us parlen des de la càtedra de Moisès: compliu i observeu tot el que us manen, però no feu com ells, perquè diuen i no fan. Preparen farcells pesadíssims i els carreguen a les espatlles dels altres, però ells no volen ni moure'ls amb el dit. En tot obren per fer-se veure de la gent. Per això es fan ben grosses les filacteries, i les borles, ben llargues; els agrada d'ocupar els primers llocs a taula i els primers seients a les sinagogues, i que la gent els saludí a les places i els doni el nom de "rabí", o sigui "mestre". Però vosaltres no us heu de fer dir mestres, perquè, de mestre, només en teniu un, i tots vosaltres sou germans; ni heu de donar a ningú el nom de "pare" aquí a la terra, perquè, de pare, només en teniu un, que és el del cel; ni us heu de fer dir "guies", perquè, de guia, només en teniu un, que és el Crist. El més important de vosaltres, ha de ser servidor vostre. Tothom qui s'enaltirà serà humiliat, però tothom qui s'humiliarà serà enaltit».

▶ Lectura de la profecia de Malaquies (Mal 1,14b-2,2b.8-10)

Yo soy el gran rey, dice el Señor del universo, y todas las naciones temen mi nombre. Esto es lo que os mando, sacerdotes: Si no escucháis y no ponéis todo vuestro corazón en glorificar mi nombre, dice el Señor del universo, os enviaré la maldición. Os habéis separado del camino recto y habéis hecho que muchos tropiecen en la ley, invalidando la alianza de Leví, dice el Señor del universo. Pues yo también os voy a hacer despreciables y viles para todo el pueblo, ya que vuestra boca no ha guardado el camino recto y habéis sido parciales en la aplicación de la ley. ¿No tenemos todos un mismo padre? ¿No nos creó el mismo Dios? ¿Por qué entonces nos traicionamos unos a otros profanando la alianza de nuestros padres?

▶ Salmo responsorial (130)

R. *Guarda mi alma en la paz, junto a ti, Señor.*

Señor, mi corazón no es ambicioso, / ni mis ojos altaneros; / no pretendo grandezas / que superan mi capacidad. R.

Sino que acallo y modero mis deseos, / como un niño en brazos de su madre; / como un niño saciado / así está mi alma dentro de mí. R.

Espere Israel en el Señor / ahora y por siempre. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Tes 2,7b-9.13)

Hermanos: Nos portamos con delicadeza entre vosotros, como una madre que cuida con cariño de sus hijos. Os queríamos tanto que deseábamos entregaros no sólo el Evangelio de Dios, sino hasta nuestras propias personas, porque os habíais ganado nuestro amor. Recordad, hermanos, nuestros esfuerzos y fatigas; trabajando día y noche para no ser gravosos a nadie, proclamamos entre vosotros el Evangelio de Dios. Por tanto, también nosotros damos gracias a Dios sin cesar, porque, al recibir la palabra de Dios que os predicamos, la acogisteis no como palabra humana, sino, cual es en verdad, como palabra de Dios que permanece operante en vosotros los creyentes.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 23,1-12)

En aquel tiempo, habló Jesús a la gente y a sus discípulos, diciendo: «En la cátedra de Moisès se han sentado los escribas y los fariseos: haced y cumplid todo lo que os digan; pero no hagáis lo que ellos hacen, porque ellos dicen, pero no hacen. Lían fardos pesados y se los cargan a la gente en los hombros, pero ellos no están dispuestos a mover un dedo para empujar. Todo lo que hacen es para que los vea la gente: alargan las filacterias y agrandan las orlas del manto; les gustan los primeros puestos en los banquetes y los asientos de honor en las sinagogas; que les hagan reverencias en las plazas y que la gente los llame "rabí"».

Vosotros, en cambio, no os dejéis llamar "rabí", porque uno solo es vuestro maestro y todos vosotros sois hermanos. Y no llaméis padre vuestro a nadie en la tierra, porque uno solo es vuestro Padre, el del cielo. No os dejéis llamar maestros, porque uno solo es vuestro maestro, el Mesías. El primero entre vosotros será vuestro servidor. El que se enaltece será humillado, y el que se humilla será enaltecido».